

Ant saulelę vėl nuo mūsų atstodama ritas
Irgi palikusi mus greita vakarop nusileidžia.
Vei kasdien daugiaus ji mums savo spindulį slėpia:
O šėšėliai vis ilgyt kasdien išsitiesia.
Vėjai su sparnais pamaži jau pradeda mūdraut
Ir šilumos atstankas išbaidydami šlamščia.
Todel ir orų drungnums atvesti pagavo
Irgi senystę jau graudena kailinius imtis.
Bobą su diedu blogu pas kakali siunčia,
O kitus atšilti į stubą ragina listi
Ir valgius drungnus bei šilta viralą valgyt.
Žemė su visais pašaliais imurusi verkia,
Kad mūsų ratai jos išplautą nugarą drasko.
Kur pirm du kuinu lengvai mums pavežė našta,
Jaugi dabar keturiais arkliais pavaziuoti nepigu.
Ratas ant ašies braskėdams sukasi sunkiai
Irgi žemės baurias išplėšdams teškina šmotais.
Vei laukų sklypai visur skendėdami maudos,
O lytus žmonėms teškėdams nugarą skalbia.
Vyžos su blogais sopagais vandeni surbia
Ir baurius purvus kaip tašlą mindami minko.

Ak, kur dingot, giedros jūs gi pavasario dienos,
Kaip mes, pirmasyk stubos atverdami langus,
Šildantį šiltos saulelės spindulį jautėm?
Lyg kaip sapnas koks, kuri miegodami matom,
Ogi pabudę jo po tam trumpai paminėjam,
Lygiai taip prašoko mums su vasara džiaugsmas.
Ogi dabar purvynai, kad juos krušina vyžos,
Nei kisielius ant ugnies pleškėdami teška.
Vislab, kas pas mus lakstydamas vasarą šventė
Ar plezendumas ant laukų linksmiai šokinėjo,
Vislab, kas linguodams ik debesų pasikėlė
Ir, pasidžiaugęs taip, grūdėlius su vabalu valgė,
Vislab jau prastojo mus ir nulėkė slėptis.
Taip laukai pasiliko mums visur gedulingi,
Irgi grožybės jų nei kapas sens pasirodo.
Krūmus ir gires linksmas jau giltinė suka,
Ir grožybės jų gaišin draskydama vėtra.
Šakos, ant kurių po lapais užgimė veisle
Ir lizdelyj nei lopšyj išypsėdama verkė
Ar apžėlusi jau po tam lakstydamana juokės
Ir savo peną be momos skraidydamana gaudė,